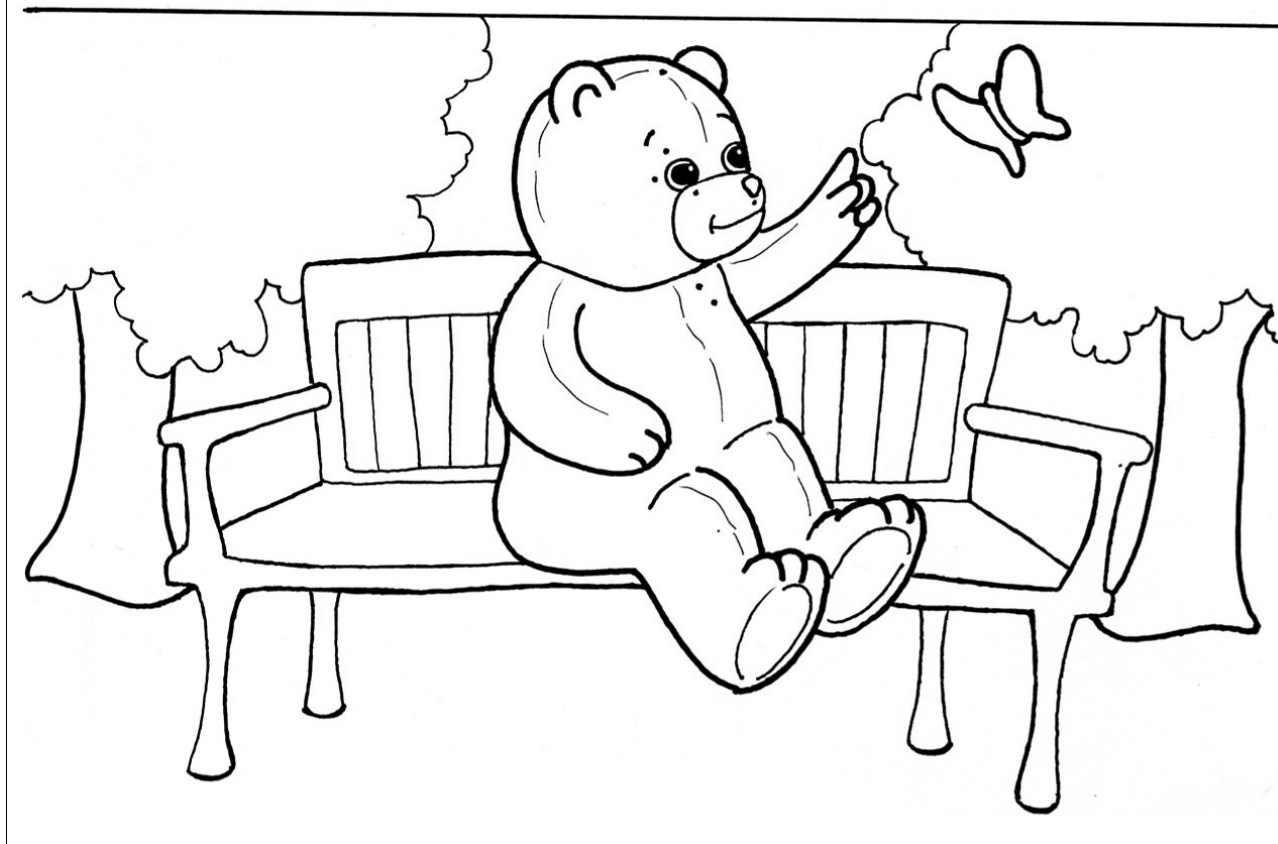
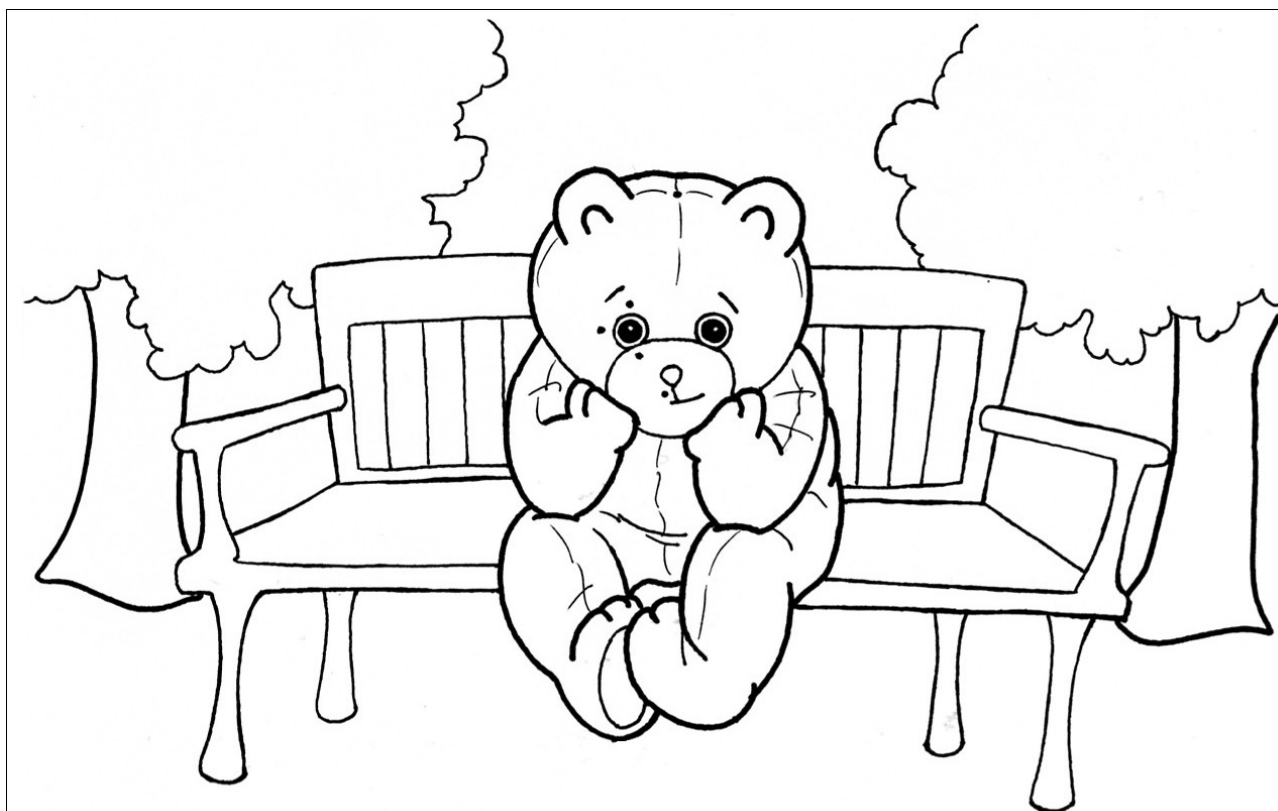


Farvelæg PrikkeBjørn - Alle har altid så travlt



Alle har altid så travlt. Af Till Schilling.

Det var en vidunderlig dag, og bladene på træerne bølgede frem og tilbage i vinden, som om de talte sammen. Det var så pragtfuld en dag, at PrikkeBjørn rigtig gerne ville lege udendørs med nogle af sine venner, da han kom hjem fra skole. Så han bad sin mor om at ringe til hans ven Lou, så de to kunne gå over i parken og spille bold.

Men til PrikkeBjørns store skuffelse skulle Lou til tandlægen, så han kunne ikke komme ud og lege.

Så spurgte PrikkeBjørn sin mor : " Mor, kan du ikke ringe til Suzie? Hun har sikkert tid, og jeg elsker at lege med hende". Men da moren havde ringet til Suzies mor, erfarede PrikkeBjørn skuffet, at hans ven Suzie også havde for travlt og heller ikke kunne komme ud og lege.

Så spurgte PrikkeBjørn : " Mor, kan du så ikke gå ud og lege med mig"? Hans mor lod hurtigt PrikkeBjørn forstå, at hun havde en hel masse, hun skulle lave i huset, så selv om hun gerne ville, havde hun SÅÅÅÅÅ meget arbejde at lave, at hun umuligt kunne lege i dag.

PrikkeBjørn sukkede dybt og gik ud i haven og satte sig på en stor bænk, som stod der. "Det er ikke retfærdigt," tænkte han ved sig selv." Jeg er nød til at være her helt alene, og det gør mig ked af det".

Som han sad der helt alene, følte det overhovedet ikke godt. Så kom han i tanke om, at det at være ked af det, ikke er en god følelse. Så han besluttede at tappe på sine specielle prikker for at få det bedre med sig selv.

Han gentog ordene, som han havde lært: " Selv om jeg er ked af det, fordi jeg er helt alene, er jeg en god bjørn, og jeg vil finde på noget, som gør mig rigtig glad!"

Så gentog PrikkeBjørn : " jeg er så ked af det" ved hver prik, mens han tappede venligt på den, og mens han gjorde det, tænkte han ved sig selv "Jeg er helt alene...helt alene....helt alene". Og han fortsatte med at tappe mens han gentog denne tanke.

Da han var færdig med at tappe, løftede han sit hoved, og gæet en gang ,hvad han så? Han så en smuk, vidunderlig sommerfugl, der blafrede rundt omkring ham tæt ved bænken.

Det gjorde PrikkeBjørn glad lige med det samme. "Jeg er ikke alene", tænkte han. "Jeg har så meget venskab, der flyver rundt omkring mig".

"Tak sommerfugl", sagde han og prøvede at strække sin pote frem for at se, om sommerfuglen ville lande der. Og ved du hvad? Det ville den. Sommerfuglen kunne helt sikkert mærke PrikkeBjørns ensomhed, for den var ikke det mindste bange for ham og landede midt på hans venlige pote.

PrikkeBjørn så, at sommerfuglen var smuk og havde så mange forskellige farver! Han var stadig glad, da sommerfuglen blidt fløj over til det sted, hvor PrikkeBjørns mor havde plantet nogle blomster. Han stod blot stille og betragtede sommerfuglens smukke farver og formen på dens vinger.

Så begyndte sommerfuglen at flage rundt igen, PrikkeBjørn blev stående med den viden, at han aldrig var rigtig alene, og at hans triste følelse af ensomhed var væk. Tanken om det gjorde ham om muligt endnu gladere, og han fik lyst til at drikke et glas varm mælk og spise småkager. Så han løb ind i huset og sagde: "Mor, jeg er ikke alene mere, og jeg er en god bjørn, og må jeg bede om nogle småkager og en kop varm mælk"?

PrikkeBjørns mor blev rigtig glad for at høre dette, som alle mødre gør, når deres børn er glade og fortæller om det. Så gæt en gang, hvad hun gjorde? Rigtigt, hun gav ham et glas varm mælk og en håndfuld småkager, og han nød hver bid, han tog! Kunne du tænke dig at farvelægge denne historie?